

Basunen

For om
basunen
lager en
uklar lyd,
hvem vil
da gjøre
seg klar
til strid?

1. Kor. 14, 8

8. årg.

2007

Nr. 1

Utrakte hender - hele dagen

"Hele dagen rakte jeg hendene ut til et tras-sig folk, som vandret på onde veier og fulgte sine egne tanker." Jes 65, 2

Tenk! Slik er Gud. Og så sier han til sitt folk: "...Dere skal være hellige, for jeg er hellig." 1. Pet. 1, 16.

Vi kan tenke på oss selv. Hvis vi hadde tatt oss av noen, og holdt dem oppe, og de var avhengige av oss, og de så fortsatte likevel å være tras-sige, onde og egenrådige - ville vi rakt hånden ut til dem? Eller ville vi rakt begge hendene ut til dem??? Og hvis vi etter å ha rakt begge hender ut til dem oppdaget at de ikke ville ta den, ville vi da fortsette å stå med begge hender utrakt mot dem HELE dagen? Og så gjenta det dag etter dag etter dag etter dag? Dette blir bare et fattig bilde på Guds langmodighet.

Mennesker er gjerne helt annerledes. Hvis vi ser noe synd eller noe som

ikke er etter vår smak hos vår bror, så er vi gjerne snare til å trekke tilbake begge hender (hvis hendene i det hele tatt har vært fremme).

Jeg snakker her ikke om hender, men om hvordan vi har det i hjertet overfor hverandre. Hvis noen av oss ser en bror eller søster som gjør en synd som ikke er til døden (for eksempel ytre ting). Lar vi da noe hardt vokse fram i hjertet? Dømmer vi en som Kristus er død for? Eller er vi lydige mot Guds ord, og ber og dermed gir ham eller henne liv ved det (1 Joh 5, 16).

Hvis du ser at noen gjør synd som ikke er til døden og dømmer at det går galt med vedkommende, kan det godt hende at det vil vise seg at du får rett. Men det tjener ikke noe godt å selv bli hard av at en ser at andre gjør noe galt! Og dersom du drar det så langt at du snakker stygt om vedkommende

til andre, er du selv på vei til å bli en baktaler, som skal støtes ut fra menigheten! Det som hjelper er å be!

Det kan også godt hende at din dom er feil. For du kjenner ikke livet til en person selv om du har sett noen glimt av livet hvor personen gjorde noe galt. Det kan hende at nettopp den perso-

nen er langt mer tro i det skjulte en det du er. Og det kan være at denne personen ikke dømmer. *”Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt. Fordøm ikke, så skal dere ikke bli fordømt. Ettergi, så skal også dere få ettergitt.”* Luk 6, 37.

Tor Myrland
STAVANGER

Mor har lært meg det

Nå skal dere høre en vakker fortelling om bønnens makt.

Skipet “Karoline” var på en reise i verdenshavet, og var alt langt borte fra Amerikas kyst da et skrekkelig uvær brøt løs. Det varte i fem dager, og mannskapet trodde de skulle gå fortapt.

Akkurat da uværet var på sitt verste, og skipet ble kastet rundt som en ball, kom tauverket oppe i stormasten i ugreie. Man måtte ordne det, men det så umulig ut å gå opp i masten i den forrykende stormen. Det ville være et livsfarlig vågestykke.

Styrmannen befalte likevel en kahytstgutt å klatre opp. Det var en ung, sprek gutt, eneste sønn av en fattig enke. Hun hadde sendt sin øyenstein fra seg, fordi hun neppe hadde det tørre brød til seg selv.

Da gutten hørte styrmannens befaling, tok han sin lue av. Han så først opp i masten, deretter ned i de skumende bølger. Han var stille et øyeblikk, men plutselig ropte han. “Jeg

kommer straks”, og løp i det samme inn i kahytten. Det gikk neppe mer enn et minutt før gutten kom ut igjen. Nå klatret han opp masten med stort mot.

Den mann som fortalte dette, stod på dekket og fulgte gutten med øynene.

Han spurte styrmannen: “Hvorfor sendte du ham dit opp? Han kommer jo ikke levende ned igjen.”

Styrmannen svarte: “Menn snubler hvor gutter står, han der klatrer som et ekorn.”

Den andre så opp. Ennå var gutten deroppe. Stormen raste og bøyde masten helt ned imot bølgen. Gutten holdt seg tappert fast, og innen et kvarters tid var han i god behold nede på dekket igjen. “Gud være lovet!”, ropte fortelleren. Av redsel hadde han ikke fått et ord ut fra sine lepper.

Den samme dag oppsøkte han gutten. “Var du ikke redd?” spurte han ham.

“Jo”, svarte gutten.

“Ja, det kan jeg forstå, siden du tenkte deg om i kahytten.”

“Tenkte meg om? Nei, jeg ville bare først be. Jeg tenkte som så: Du kommer ikke levende ned igjen, det er best å be først. Etterpå var jeg ikke redd.”

“Hvor har du lært å be?”

“Da jeg var hjemme lærte min mor meg det. Da jeg reiste fra henne, sa hun at jeg aldri må glemme å be til Gud, for da ville Gud bevare meg fra

enhver fare. Derfor forsømmer jeg det heller aldri.”

“Mor har lært meg det.” Måtte denne historien bli kjent for mange mødre. Også deres barn må jo ut i storm og bølger, om ikke alle på havet. Vel, den som da kan be!

Utdrag fra “Lesebog for folkeskolen og folkehjemmet”. Sjette opplag fra 1881.

Ble godkjent “til bruk for landets almueskoler” ved kongelig resolusjon 23. mai 1863. Spåket er modernisert.

Hjertets lyst

”Må Han gi deg etter ditt hjertes lyst, må Han oppfylle hele din plan!” Sal. 20, 5.

Da jeg leste dette verset så kan man nok si at jeg først tenkte litt egoistisk: «Oi, kan Gud virkelig det!» Så ble jeg litt skeptisk, men skepsisen forsvant når Gud fikk vise meg helhetsbetydningen av dette verset. Derfor er det viktig at vi stopper opp ved vers som kanskje ikke helt forklarer seg selv og lar Gud tale til oss gjennom verset. Ser vi dypere inn i verset så vil vi se at dette verset forteller oss at Gud kan gi oss alt som vårt hjerte hungrer etter når vårt hjertes lyst er festet i Kristus. Dette var Davids ønske og dette bør også være vårt ønske for våre brødre og søstre i Herren. La oss først ta en titt på David: David var en mann etter Guds eget hjerte (Apg.13,22).

David hadde den Hellige Ånd (Sal. 51,13). Han trodde også på rettferdig-gjørelse uten gjerninger (Rom. 4,6). Han var en profet (Apg. 2,30). Dette er noen viktige ting vi bør ha for oss når vi leser Salme 20,5. Når vi generelt også leser i Salmene så kan vi klart se at David var en gudfryktig mann som elsket Gud! La oss se litt nøyere på «etter ditt hjertes lyst» i vers 5. Hva vil det si? Davids bønn er at Herren skal gi oss etter vårt «hjertes lyst», eller «vilje» for den saks skyld. Legg også merke til at det står ikke «etter Guds hjertes lyst» men etter «ditt hjertes lyst» dvs. at det sikter til deg og meg som tilhører Guds familie.

Vil det si at hvis vår hjertes lyst er å få 1 million kroner, så får vi det? Jeg tror neppe det er slik, og jeg tror neppe at Gud gir deg det hvis du ber om det!

Jeg tror Gud ønsker det beste for deg, slik som en jordisk far gjør det. Jesus viser til at det nesten er umulig for en rik å komme inn i himmelens rike (Matt.19,24). Jeg tror ikke Gud ønsker å utsette deg for så stor risiko, når det gjelder denne millionen. På samme måte så ønsker heller ikke en jordisk far å gi barnet sitt en skarp kniv hvis han/ hun ber om det, for det er nesten umulig at barnet lar være å skjære seg på den. På samme måten kan denne millionen være der å skjære oss vekk fra Guds rike. Det er noe som skurrer hvis en frelst sjel har sin hjertes lyst i penger. Flere predikanter i dag hevder at penger og rikdom er Guds vilje for sine barn. Noen av disse går til og med så langt som å hevde at hvis du ikke er rik, så kan du ikke være Gud til behag. Dette er stikk i strid med Guds Ord! Jeg tror ikke det er noe negativt i det David uttrykker her i Sal. 20, 5. Jeg kunne først få inntrykk av det, men tvert imot! Jeg vil ta frem to ting: Hjertets lyst til den som er frelst og hjertets lyst til den ugudelige. Hjertets lyst til den ugudelige er det jordiske, det å tjene mest mulig penger, å leve et mest mulig komfortabelt og vellykket liv uten Gud.

Hjertets lyst til den som er frelst er rettet mot det himmelske, det å bli dannet mer og mer lik Jesus. Desto mer den himmelrettede personen formes lik Jesus desto mer vil per-

sonen også hate synden. Synden vil bli som en kreftsvulst i denne personens liv, noe han ønsker å bli kvitt med engang han merker det. En himmelrettet person har ikke som mål å bli rik, å vinne millioner i lotto, eller få det perfekte luksusliv her på jorden. En himmelrettet person vil stadig hungre etter mer av Gud, helliggjørelse, hellighet og renhet i sitt eget liv, og *ikke* først og fremst i andres liv.

Det kan se egoistisk ut ved første øyekast, men ønsker man dette *først og fremst* hos andre og ikke hos seg selv så vil man fort falle i kategorien «hykler». Jeg sier ikke at det er galt å ønske alt dette av andre troende, tvert imot, det bør være vår daglige bønn, men det jeg hovedsakelig sikter til er å se til at ens eget liv med Gud er riktig før man begynner å begjære dette hos andre mennesker. Når vi først virkelig ønsker dette i vårt liv så vil vi automatisk få en ekte og riktig fokusert ønske om dette i andres liv. Det verset jeg ble minnet på når det gjaldt dette var Matt. 16, 26 «For hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel?»

Jeg tror at et tydelig tegn på det at man er frelst er at hjertet blir mer og mer himmelrettet og Kristus-sentrert. Stemmer ikke dette i vårt liv så må vi ransake oss selv om vi er i troen (2.Kor. 13,5). Et spørsmål vi ofte bør stille oss selv når vi kommer fremfor Gud er: Er vårt hjerte himmelrettet

eller jordisk rettet? For å gjøre valget litt «vanskeligere» så kan vi stille oss litt mer gjennomtenkte spørsmål som: «Ville jeg heller hatt den millionen, eller blitt et lite hakk mer lik Jesus?», «Ville jeg heller hatt den millionen enn å bli kvitt en synd jeg kanskje sliter med?», «Ville jeg heller hatt den millionen enn det å kunne elsket mine fiender enda mer?» Slike spørsmål tror jeg i blant er sunne å stille seg selv. Det at hjertet vårt er himmelrettet er selve utgangspunktet i «hertets lyst» i v. 5.

Jesus tilbyr oss et nytt liv med et fornyet sinn (Rom. 12, 2), et nytt hjerte og en ny ånd (Esek. 36, 26)! Når vi da ser tilbake på vers 5 i Salme 20 så tror jeg Gud mer enn gjerne vil gi deg det som er ditt hertes lyst! Vi kan også lese i Salmene 19, 10-15 og merke oss Davids hjertelag:

«Herrens frykt er ren, og den varer til evig tid. Herrens løvbud er sanne og rettferdige alle sammen. De er mer verd å ønske seg enn gull, ja, mer enn fint gull i mengder. De er

søtere enn honning og dråpene fra vokskeuben. Også Din tjener formanet ved dem, og det er stor lønn ved å holde dem. Hvem merker alle sine feiltrinn? Tilgi meg all ubevisst synd! Hold også Din tjener borte fra stolthets synder! La dem ikke få herske over meg! Da skal jeg være ulastelig og uten skyld i stor overtredelse. La min munns ord og mitt hertes bonn bli nådig mottatt for Dine øyne, Herre, min Styrke og min Forløser!»

Er mitt hjertelag slik? Hvis det er det, da er mitt hertes lyst Guds hertes lyst, og min plan Guds plan (v.5b). Vers 6 i samme kapittel sier: «Må Herren oppfylle alle dine bønner!» Når vår hertes lyst blir som Davids da tror jeg Gud er mer enn villig til å svare våre bønner. Da vil vi ikke mase på Gud etter penger eller et mest mulig komfortabelt liv, men etter et Kristus-sentrert liv, et liv der Kristus vinner skikkelse i oss. Må vår hertes lyst være å få Kristus herliggjort i vårt liv!

Jarmo Larsen
HVITTINGFOSS

Hvordan vi skal behandle hverandre

Det var en gang en liten jente som fikk en tøydukke til jul. Gjennom mange år fikk dukken kjærlig omsorg av den lille jenta. Noen ganger spurte hun foreldrene om de kunne holde dukken mens hun gjorde klar sengen sin. "Vær veldig forsiktig med hvordan du holder henne, pappa", sa hun ofte.

Foreldrene så på den slitte tøyduk-

ken og tenkte: "Det må koste mer å vedlikeholde denne dukken enn det den er verdt." For dem var dukken verdiløs, men ikke for dens eier. For jenta var dukken en dyrebar skatt.

"Vær veldig-forsiktig-med-hvordan-du-holder-henne"-instruksjonen styrte foreldrenes omsorg for dukken. De behandlet dukken etter den verdi som

eieren tilskrev den, og ikke etter deres egen vurdering.

- Vi er alle slike tøydukker. Vi har en eier. Jesus Kristus. Vi er utrolig verdifulle i hans øyne. Han kom fra himmelens herlighet til jorden for å dø for oss. Vi skal IKKE behandle hverandre på bakgrunn av hvor verdifulle vi er

for hverandre, eller en iboende verdi vi har i oss som menneske (nådegaver, utseende, personlighet etc.) Vi skal behandle hverandre etter hvor elsket og hvor verdifulle vi er for Gud. Rom. 8, 35-39.

[Fritt gjengitt fra en engelsk bok om barneoppdragelse.]

Kong Asa - en advarsel for oss

Gjennom tusener av år er historien til Israels folk tatt godt vare på. De ulike hendelsene ble skrevet ned som en advarsel for oss, skriver Paulus (1. Kor. 10, 11). Vi vil tape på å ikke ta hensyn til dem.

Historien om Kong Asa er en kraftig advarsel for alle som er blitt velsignet av Gud.

Kong Asa av Juda var oldebarn til Kong Salomo. Han gjorde ”det som var godt og rett i Herren hans Guds øyne” (2. Krøn. 14,2). Da han overtok som konge stanset han tilbedelsen av avguder og befalte alle innbyggerne i landet å følge loven og holde budene.

Gud velsignet Kong Asa med sikkerhet for landet. Judas hær vant seier over en fiende som var nesten dobbelt så sterke som dem, en hær fra Etiopia på én million soldater. Til slutt var det ikke én eneste igjen i live av fienden, og Kong Asa vant et stort bytte (2. Krøn. 14, 9-13).

Gud gav også Asa hjelp til å gjennomføre åndelige reformer. Etter at

kongen lot seg oppmuntre av profeten Obed, ledet han en stor vekkelse som omfattet hele kongeriket. De inngikk en ny pakt med Gud av hele sitt hjerte og søkte Gud med all sin lyst! (2. Krøn. 15, 1-15). Det var en radikal omvendelse. ”Hver den som ikke søkte Herren, Israels Gud, skulle dø. Dette skulle gjelde fra den minste til den største, enten det var mann eller kvinne” (v. 13).

Kong Asa elsket Gud høyere enn sin egen mor. Da hun prøvde å introdusere tilbedelse av avguden Asjera tok han fra henne dronningverdigheten. Avguden knuste han og brente (v. 16).

Kong Asa er et eksempel på troende som er blitt velsignet med seier, oppmuntring av profetisk tale, salvelse til fruktbringende tjeneste og frihet fra ugudelige slektninger.

Så begynner det å skje ting som vi må legge oss på hjerte som en advarsel.

Mot slutten av Kong Asas liv satte han sin lit til Syrias konge, og stolte

ikke på Herren sin Gud. Asa hadde tilbudt kongen i Syria penger for å hjelpe ham mot en fiende (2. Krøn. 16, 1-7). ”Hvor dum du har vært!”, sa profeten Hanani til ham (v. 9).

Det er hjerteskjærende å se kong Asas reaksjon på Hananis formaninger: ”Da ble Asa vred på profeten og satte ham i fengsel, for han ble brennende harm på ham på grunn av dette. På den tiden undertrykte Asa også andre av folket” (v. 10). En engelsk oversettelse sier at Asa oppførte seg ondskapsfullt mot noen av folket sitt.

Av Kong Asas historie ser vi hvor kort vei det er fra å lede en vekkelse til å undertrykke andre. Vi ser hvor lett det er å ringeakte profetisk tale.

Må vi som tror at vi står, passe oss

så vi ikke faller! (1. Kor. 10, 12)

Profeten som Asa satte i fengsel er den samme som siden er blitt sitert over hele verden: ”For Herrens øyne farer over hele jorden, for å styrke dem som har et hjerte som er helt med Ham” (v. 9).

Kong Asa lot seg ikke advare. Ikke engang da han ble syk i sin alderdom søkte han Herren. Han søkte ”bare legene” (v. 12). For en trist utgang på livet, etter en så herlig start!

Må vi være blant dem som Herren kan gi kraftig støtte til vår dødsdag, blant dem som aldri setter sin lit til noen andre enn Ham!

Conrad Myrland
PERTH, AUSTRALIA

Prøvelsene fører oss nærmere Gud

For en tid siden hørte jeg en sammenligning mellom mennesket og bambustreet.

Når bambustreet hogges ned, vokser det opp igjen mye lengre og sterkere enn før. Prøvelsene våre kan ofte være veldig vanskelige, men siden Gud tillater dem så må det jo være en mening med at vi får dem. Utslaget som prøvelsene gir er at vi kanskje må ydmyke oss selv og kjempe imot vår egen vilje. Det kan ofte være vanskelig, men hvis vi søker Gud og gjør hans vilje så vil vi oppleve at vi kommer igjennom prøvelsen med Guds hjelp. Når prøvelsen

er overstått vil vi være sterkere knyttet til Jesus. Vi blir kuttet ned, men vi vil vokse opp igjen mye sterkere enn før.

Det Gud vil med prøvelsene våre er å få oss til å overgi oss helt, og stole fullt og fast på Ham i alt som skjer om dagen. Men klarer vi det? Det har i hvert fall ikke jeg alltid klart. For litt siden så hadde jeg det veldig vanskelig, som folk flest kan oppleve. Jeg visste ikke helt om jeg ville klare å komme igjennom prøvelsen, om Gud ville tilgi meg eller om jeg ville klare å beholde troen. Det var vanskelig å gi meg helt til Ham, å slutte og kjempe alene. Så

Jeg ba inderlig til Gud om Han kunne gi meg et vers som kunne hjelpe og trøste meg. Så fikk jeg et herlig vers som står skrevet i Jesaias 58:11: ”Herren skal lede deg hele tiden. Han skal mette deg midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke. Du skal bli som en vannrik hage, som et kildevell der vannet aldri svikter”.

Jeg har aldri opplevd å få et vers som har passet meg så godt i den situasjonen som jeg var i. Verset trøstet og hjalp meg, så etter en stund så var prøvelsen overstått. Og jeg fant ut at det som ble sagt om bambustreet stemte: *Jeg ble kuttet ned, men vokste opp igjen enda sterkere i troen på Gud.* Jeg håper at jeg framover kan være mer takknemlig for de prøvelsene jeg får, for det eneste Gud vil med dem er å se om jeg vil leve helt for Ham. Vi har alle en herlighet som venter på oss hvis vi er rede når Jesus kommer for å hente oss hjem.

I Åpenbaringen 21:4 står det: ”Han

skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer”. Bare tanken på å ha det så godt burde få oss til å ta vårt kors opp å følge Ham.

Mitt ønske er at vi alle kan møtes igjen i himmelen, hvor der er fred og glede. Det hele handler om å ta sitt kors opp, fornekte seg selv og følge Jesus sine fotspor. Hvis du kommer opp i en vanskelig situasjon så spør deg selv: ”Hva ville Jesus gjort?”. Du vil få svaret, for du vil føle det på samvittigheten. Bare pass på at det ikke er satans stemme du lytter til.

Til slutt vil jeg gi deg et vers som står i Åp. 3, 19: ”Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg”. Ja, ta livet her på alvor og omvend deg. Må Gud velsigne, styrke og hjelpe oss alle i den tiden som kommer, slik at vi er rede til vårt evige liv i himmelen.

Froydis Lindberg
STAVANGER

8. årg.

2007

Nr. 1

Basunen

For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til strid?

Basunen er et uavhengig, kristent oppbyggelsesblad rettet mot barn og unge.

Bladet utgis av ungdom fra Danmark og Norge. Det vil utgis ca. fire ganger årlig.

Alle kan fritt gjengi stoff fra bladet. Abonnement er gratis.

Abonnement Norge tlf. + 47 95 08 18 82 Abonnement Danmark tlf. + 45 20 67 51 20

Bidrag til Basunen kan sendes til:

Basunen, Tinggårdsvej 67, 4681 Herfølge, Danmark

E-post: basunen@ordetslys.org

Se også: www.ordetslys.org/basunen/